

et Hensyn til, som ogsaa gælder for de mere bemidlede. Dersom de have et Barn, der er bestemt til et eller andet Fag, og dette har opnaaet den Undervisning i Skolen, som Skolen tilstræber, og som er Skolens Maal, og de ville have det udskrevet, er det urigtigt, at dette Barn skal opholdes af Hensyn til de andre, som ikke kunne komme med, og Læreren kan ikke give det mere, han maa tage Hensyn til de andre i Klassen ved Undervisningen. Naar man lader dem komme ud, saa de kunne gaa den Vej, de i Fremtiden skulle, faa de et Aar mere til at udvikle sig i i faglig Retning. Jeg vil derfor haabe, at man følger mig i dette Ændringsforslag. Ja, jeg siger nok: haabe, men det sker vel ikke, for Udvalget har jo taget Stilling. Jeg har dog ikke villet lade denne Behandling gaa hen uden at paatale dette Spørgsmaal, Jeg kunde ganske vist gjort det under tidligere Forhandlinger, men jeg vil ærlig sige, at jeg ikke har haft Tro til, at der skulde komme nogen Skolelov ud af det, og har derfor ikke villet blande mig ind i Diskussionen. Men jeg er ikke sikker paa, at der ikke kan komme en Skolelov ud af det nu. — Det andet Ændringsforslag angaar Kaldelsen og vedrører den Erklæring, som vedkommende Lærer skal have fra Skolekommissionen. Denne Bestemmelse ønsker jeg skal bortfalde, thi jeg holder ikke af, at en Lærer skal have Skudsmaal af Skolekommissionen. Et Skudsmaal behøver ikke en Gang en Tjenestekarl. Man maa ikke en Gang skrive nogen Anbefaling, langt mindre nogen Erklæring om Udygtighed eller Uduelighed. Jeg mener, at naar en Skolelærer tilfredsstiller de Betingelser, Skoleloven kræver, har absolveret Eksamen ved Seminariet og har været ved Skolegerningen i de Aar, det kræves, saa skal det være Adkomst nok; mere maa der ikke staa i Loven; det kan give Anledning til, at der ved Fortolkninger føres mere ind i Loven, end der ligger i den. Den ærede Ordfører nævnte det Tilfælde, at en Lærer var fortrukken. Naar Skolekommissionen skulde give Attést, kunde det gerne falde den ind at sige: Vi kunne ikke anbefale ham til det Embede, fordi han er fortrukken — ja, jeg tror for Resten ikke, den vil gøre det, thi naar man vil af med en Lærer, giver man ham snarere en god Anbefaling. Ja, jeg kender det fra et Sogn paa Langeland, hvor jeg var Sognefoged. Den eneste, der ikke vilde underskrive, var mig, jeg kunde ikke bringe over min Samvittighed at anbefale en Lærer, som hele Sognet var ked af. Jeg anser det ikke for

rigtigt at føre Skolekommissionen i Fristelse, og jeg synes ogsaa, at naar en Lærer har den Eksamen og Øvelse i Skolegerning, som Loven kræver, maa det Sogneraad, som indstiller ham, selv sørge for at undersøge, hvorvidt han er kvalificeret, og ikke lade det afhænge af Skolekommissionen, hvis Formand han let kan have stødt paa en eller anden Maade ved sin Optræden, og dette kan saa faa Indflydelse paa deres Anbefaling, hvad jeg ikke tror er heldigt. Jeg skal slutte med disse Ord og blot anbefale dette til det ærede Udvalgs nærmere Overvejelse.

Zahle: Under første Behandling af det Lovforslag, som her foreligger til anden Behandling, havde jeg Lejlighed til at fremdrage en Skrivelse fra den højtærede Kultusminister af 4de Oktober i Fjor, som angik en Embedsbesættelse i Hørsted oppe i Ty. Den Diskussion, som rejste sig paa Foranledning heraf, gav igen den højtærede Minister Anledning til at fremkomme med en Skrivelse, som ledsager Skolelovudvalgets Betænkning. Denne Skrivelse giver endelig mig nu Anledning til at fremdrage og belyse nogle enkelte Omstændigheder ved denne Embedsbesættelse og ved den Skrivelse, som den højtærede Kultusminister udstedte i Oktober i Fjor. Det er der saa meget mere Grund til, som dette Forhold har den største Interesse, naar man vil drøfte Spørgsmaalet om Kaldelsen, som vel bliver det afgørende for det foreliggende Lovforslags Skæbne. Jeg skal da først fremdrage det Forhold, som er opkommet mellem den højtærede Minister og Amtmanden derovre derved, at den højtærede Minister under Sagens første Behandling gentagne Gange har henvist til, at naar han havde udnævnt den Lærer, som han havde kaldet til Pladsen ovre i Hørsted, var det foranlediget ved en Skrivelse fra Amtmand Schulin. Det siger Ministeren to Gange paa Sp. 1936 og 1972 i Rigsdagstidenden for i Fjor, og Ministeren henviste til, at han ikke behøvede at opløse Skrivelsen, da han havde vist mig et Sted i den, og jeg altsaa var bekendt med dens Indhold. Hvad nu dette Spørgsmaal angaar, er det meget rigtigt, at Ministeren viste mig en saadan Skrivelse, men jeg kastede kun et meget flygtigt Blik i den, da det fra første Færd var mig klart, at det var ligegyldigt, hvad Amtmanden skrev til Ministeren. Thi enten er Udnævnelsen derovre lovlig, eller ogsaa er den ulovlig, og paa dette Punkt har Amtmanden aldeles ingen Indflydelse.